

Χόρτασε η ψείρα και βγήκε στο ...γιακά!

Του Βασίλη Θεοδωρόπουλου

Με το έμπα κάθε νέας χρονιάς, είθισται οι ελπίδες νά `ναι ακμαίες κι οι ευχές ν` ανταλλάσσονται εγκάρδιες... Πως, όμως, αγαπητοί μου φίλοι, να γίνει κάτι τέτοιο τις μέρες που περνούμε; Με ποια καρδιά; Με ποιο μυαλό; Με ποια συνείδηση;

Θλίβομαι! Θλίβομαι στ' αλήθεια, που ένα Έθνος ιστορικό, ένα Έθνος Ηρώων, το Έθνος μας, κατάντησε ...ένα εθνάριο... Μια ασπόνδυλη και προδομένη κοινωνία, που κυβερνιέται για μισό τώρα αιώνα, από μόλις ...τρεις οικογένειες! Μια κοινωνία, που αναλώθηκε στο θεό του «πλαστικού χρήματος, του «ωχαδερφισμού», της φιλοσοφίας «της πάρτης κι αρπαχτής», του βολέματος», της άκρατης εγωϊστικής απομόνωσης, των ψευδεπίγραφων πολιτικών, του αθλιότερου πολιτικού προσωπικού της πάλαι ποτέ ελεύθερης δημοκρατίας μας... Που όλοι μαζί και καθένας από μας ξεχωριστά, καταντήσαμε την πατρίδα μας, κυριολεκτικά, να σέρνεται, πενόμενη, καταχρεωμένη, κάτι ανάμεσα σε προτεκτοράτο κι αποικία!

Θλίβομαι και ταυτόχρονα διατηρώ την αξιοπρέπεια της ενοχής μου...

Θλίβομαι! Γιατί, υπηρέτησα συνειδητά, όσο μπορούσα, αυτήν την Πατρίδα. Μ` όνειρα, μ` ελπίδες, με προσδοκίες... Όπως την υπηρέτησαν και χιλιάδες άλλοι. Που αφιέρωσα τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου, δεκαετίες ολάκερες, στην υπεράσπιση αυτών, που πίστευα, πως ήταν τα ιδεώδη της, που πίστευα, πως κι οι άλλοι, αυτοί που κυβερνούσαν, υπερασπίζονταν με την ίδια θέρμη, με την ίδια αυταπάρνηση... Χειμώνες ατέλειωτοι, βροχερά πρωϊνά, λιοπύρια αυγουσιάτικα, στις πόλεις, στα βουνά ή στα ξερονήσια του Αιγαίου μας... Δεν μίλησα ποτέ... Γιατί, απλά, έλπιζα... Όπως κι οι άλλοι, μαζί μου, το ίδιο ή περισσότερο εξαπατημένοι με μένα... Όπως όλοι μας...

Επαναλαμβάνω: Θλίβομαι και ταυτόχρονα *«διατηρώ την αξιοπρέπεια της ενοχής μου»*...

Και να που τώρα, φτάνουμε στο τέλος του κατήφορου, αν ποτέ υπάρχει κάποιο τέλος... Κι η Πατρίδα μου διαλύεται... Και λέω κι αναρωτιέμαι: Δεν πρέπει να σπάσει αυτή η βασανιστική σιωπή του κόσμου, γύρω μας; Δεν πρέπει να μιλήσουμε; Δεν πρέπει ν' ανοίξουμε τις ψυχές μας; Δεν πρέπει να κοιταχτούμε στους καθρέφτες και ν' αναρωτηθούμε: Τι πατρίδα θα παραδώσουμε στα παιδιά μας, στα εγγόνια μας; Που είναι τώρα οι εθνικές μας επάλξεις; Που είναι το φρόνημα της Ελλάδας μας; Που είναι η Νέμεση; Ανησυχώ! Και θλίβομαι! Και πολλοί, μαζί μου, ...ανησυχούμε!

Την *«Πατρίδα ουκ ελάττω παραδώσω»!*

Το ίδιο, άλλωστε, γνωρίζω πως κι εσείς θέλετε... Γι' αυτό ας μιλήσουμε καθαρά και ξάστερα: Δεν γνωρίζουμε, τάχατες, την αλήθεια; Πολλοί! Όλοι! Και γνωρίζουμε πολλά! Γράφονται τόσα, τον τελευταίο καιρό, ειδικά στα ελεύθερα ακόμη ΜΜΕ, που και μπορώ να κρίνω και μπορώ να συμπεραίνω. Γιατί κι εγώ γνωρίζω, όπως κι εσείς, που διαβάζετε αυτές τις αράδες, γνωρίζετε... Και δυστυχώς επιβεβαιώνομαι... Και δυστυχώς επιβεβαιώνεστε... Καθημερινά...

Έλληνες, ξυπνάτε! Μας κλέβουν την Πατρίδα, μας κλέβουν το αύριο των παιδιών μας, το μέλλον της Ελλάδος μας! Ας θυμηθούμε τα λόγια του ποιητή μας Γεώργιου Σουρή:

*Ποιος είδε κράτος λιγοστό
σ' όλη τη γη μοναδικό,
εκατό να εξοδεύει
και πενήντα να μαζεύει;*

*Να τρέφει όλους τους αργούς,
νά 'χει επτά Πρωθυπουργούς,
ταμείο δίχως χρήματα
και δόξης τόσα μνήματα;*

.....
*Δυστυχία σου, Ελλάς,
με τα τέκνα που γεννάς!
'Ω Ελλάς, ηρώων χώρα,
τί γαιδάρους βγάζεις τώρα;*

Θλίβομαι και ταυτόχρονα *«διατηρώ την αξιοπρέπεια της ενοχής μου»...*

«Αισχρόν γαρ σιγείν της Ελλάδος αδικημένης»...

Αλλά τώρα, όλοι, όσοι ξέρουμε, πρέπει επιτέλους να σπάσουμε την, ένοχη ή όχι, σιωπή μας. Το παρόν πολιτικό προσωπικό, δεν μπορεί να μας βγάλει από καμιά κρίση, ούτε απ' αυτή που αυτό το ίδιο δημιούργησε, ασυνείδητα ή ενσυνείδητα, που είναι φορτωμένο με τέτοιο πολιτικό άγος, που πλέον νομοτελειακά – θαρρώ – καταστρέφει την Ελλάδα μας. Μετά την υπογραφή της θρυλούμενης δανειακής σύμβασης από την παρούσα «κυβέρνηση», δεν θα υπάρχει κάτι να υπερασπιστούμε... Τι θα παραδώσουμε στα παιδιά μας; Ένα τίποτα; Ένα πενόμενο προτεκτοράτο της κλωτσιάς και της καρπαζιάς; Ενοχές νιώθω, μόνο ενοχές για τη μέχρι σήμερα σιωπή μου. Τα κομμάτια του πάζλ είναι πολλά, όμως αρχίζει και σχηματίζεται μια εικόνα. Την έχεις την εικόνα αυτή κι εσύ, φίλε αναγνώστη, τώρα.

Οι εκλογές κάποια στιγμή θα γίνουν, όχι γιατί το επιθυμούν, αλλά γιατί φοβούνται εμάς και την έκρηξη της αγανάκτησής μας, μιας γενικευμένης λαϊκής αντίδρασης, που κι αυτοί αισθάνονται πως σιγοβράζει, εδώ και καιρό και που αναμφισβήτητα δεν μπορούν να ελέγξουν. Άλλωστε η σιωπή ενός περήφανου λαού, όπως του δικού μας, τις περισσότερες φορές, είναι το ίδιο ηχηρή, όσο και το ξέσπασμά του. Αυτό φοβούνται και θα τις κάνουν τελικά... Και τότε...

*Όλα σ' αυτή τη γη μασκαρευτήκαν
ονείρατα, ελπίδες και σκοποί,
οι μούρες μας μουτσούνες εγινήκαν
δεν ξέρομε τί λέγεται ντροπή.*

(Γιώργος Σουρής)

Ο Ιανός ήταν ένας από τους παλαιότερους θεούς των Ρωμαίων. Στην ετρουσκική μυθολογία, αντιστοιχούσε με το θεό Άνι. Υπάρχουν διάφοροι μύθοι για την προέλευσή του και μερικοί, που τον αναφέρουν ως θνητό βασιλιά του Latium, που κυβερνούσε μια πόλη σ' έναν λόφο κι είχε ως γιο του τον Τίβερη.

Ήταν ο θεός όλων των Ενάρξεων και των Μεταβάσεων. Απεικονίζονταν συνήθως σε σημεία διαβάσεων, όπως είναι οι θύρες, οι πύλες κι οι γέφυρες. Κατά τη διάρκεια των Θυσιών, το πρώτο μέρος της προσφοράς αφιερωνόταν πάντα στον Ιανό και κατονομαζόταν πρώτος σε κάθε κατάλογο των Θεοτήτων. Επίσης, η πρώτη ημέρα του έτους, η έναρξη της νέας χρονιάς κι ο Ιανουάριος, ήταν σημαντικά γεγονότα, αφιερωμένα στη θεότητα αυτή, υποδεικνύοντας παράλληλα και τη σημασία της, για τον ημερολογιακό λατρευτικό κύκλο των Ρωμαίων.

Ο Ιανός απεικονιζόταν συχνά με δύο πρόσωπα και αποκαλούνταν *Janus bifrons*, δηλαδή διπρόσωπος Ιανός... Ήταν, εξάλλου, παρών στη γέννηση, το γάμο και πιθανώς στο θάνατο, σ' όλες δηλαδή τις μεταβάσεις της ανθρώπινης ζωής.

«Οι φοβερές πύλες του πολέμου θα κλείσουν και θα σφαλίσουν ανάμεσά τους την άθρη και τρομακτική Λαγνεία του Αίματος, με την άσπλαχνη αρματωσιά της, να βρυχάται ακόμα με ματωμένο στόμα, αλλά γερά δεμένη με αλυσίδες από σφυρήλατο ορείχαλκο στην πλάτη της», περιγράφει ο ποιητής Βιργίλιος, (*Αινειάς*, 1.293-296), αναφερόμενος στο γεγονός ότι στη διάρκεια του πολέμου των Ρωμαίων οι πύλες του ναού του Ιανού ήταν πάντα ανοικτές κι έκλειναν στο τέλος του πολέμου, προκειμένου να κρατήσουν φυλακισμένη την ειρήνη, ώστε να διαρκέσει επί μακρόν...

Επανερχόμενοι στη σημερινή εποχή, διαπιστώνουμε πόση αλληγορία κρύβονταν στη θεότητα του διπρόσωπου Ιανού, εκφράζοντας έτσι με τρόπο συμβολικό την εποχή μιας άθλιας και ταυτόχρονα αιμοβόρας περιόδου της ιστορίας της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Της στρατοκρατούμενης ανελεύθερης

Ρώμης, που είχε υποδουλώσει με τον πόλεμο και το αίμα, όλη την τότε πολιτισμένη ανθρωπότητα.

Πόσο παράλληλα ξαναζούμε την ιστορία... Πόσο αντιπροσωπευτική της εποχής μας είναι η θεότητα του διπρόσωπου Ιανού...

Όπως και τότε, έτσι και σήμερα, η υποδούλωση των λαών γίνεται πάντα με τον ίδιο τρόπο, με βία, με αίμα, με πόλεμο, μ` αφανισμό, από διπρόσωπους πολιτικούς, που με τον ζήλο των πιο τέλειων ηθοποιών, ενδύονται προβιά αμνών, ενώ, στην κυριολεξία, κρύβουν από κάτω τους, αιμοσταγείς λύκους... Που μ` επίφαση κι άρωμα δημοκρατικών διαδικασιών, στην ουσία, οδηγούν τους λαούς τους στα νύχια των κοράκων και γερακιών της διεθνούς τοκογλυφίας, των τραπεζιτών της Εσπερίας...

Γιατί να τους πιστέψουμε και πάλι; Γιατί να ξανακάνουμε τα ίδια λάθη; Ας γίνει επιτέλους η ενοχή μας η αφύπνισή μας κι ας γυρίσουμε τον τροχό, ας ταραξουμε τα ήρεμα νερά του βάλτου τους... Ποτέ δεν είν` αργά και *«θαρσείν χρή»*, φίλοι μου...

Τόσα χρόνια, εξάλλου, έτρωγαν κι έπιναν σε βάρος μας, μας αράδιασαν τόσα και τόσα ψέματα, μας εξαπάτησαν τόσες φορές... Ατιμώρητοι... Φτάνει! Νισάφι πιά! Ας τους δείξουμε την έξοδο, ας μη τους αφήσουμε να διαλέξουν, γιατί, όπως λέει ο λαός μας:

Χόρτασε η ψείρα και βγήκε στο ...γιακά !!!

Αν αυτούς δεν ενδιαφέρει, σκασίλα μας... Εμάς μας νοιάζει η Ελλάδα μας: Αυτήν πονάμε, αυτήν αγαπάμε, γι` αυτήν ματώνει η ψυχή μας. Αυτή είναι η δική μας κληρονομιά στο μέλλον... Ας αντιληφθεί ο κάθε Γιωργάκης ή Αντωνάκης, ο κάθε πολιτικός, πως πολιτική με τέτοιες μεθόδους, διπρόσωπων Ιανών, σήμερα δεν ευδοκιμεί. Από `δω κι εμπρός, τουλάχιστον...

«Η Ελλάς προόρισται να ζήσει και θα ζήσει».

Το ξημέρωμα κι ο ήλιος, έρχονται μετά το πιο βαθύ σκοτάδι...

ΥΓ 1. Στη χώρα μας σήμερα υπάρχουν σχεδόν ένα εκατομμύριο άνεργοι και γύρω στις 25.000 άστεγοι συμπολίτες μας... Που είναι, λοιπόν, η δική μας συμπαράσταση, η δική μας έμπρακτη αλληλεγγύη; Ας θυμηθούμε τα λόγια του Ντίνου Χριστιανόπουλου:

*«Κοκκινίσατε άραγε για την τόση ευτυχία σας, έστω και για μια φορά;
Είπατε να κρατήσετε ενός λεπτού σιγή για τους απεγνωσμένους;»...*

Ή τους εξάισιους κι ελπιδοφόρους στίχους του **Οδυσσέα Ελύτη** («**Μαρία Νεφέλη**»):

*Ροές της θάλασσας
και σεις των άστρων μακρινές
επιρροές – **παρασταθείτε μας.**
Απ' τα νερά της νύχτας τ' ουρανού
κοιτάξτε, πώς ανεβαίνουμε αμφίκυρτοι.
Το μόνο πράγμα, που θα μείνει ανέπαφο, είναι η εκδίκηση.
Το σίδερο και η πέτρα έχουν τον τρόπο τους, θα μας καταβάλουν
και θα περάσουμε μια νέα λίθινη εποχή
θα τρομοκρατηθούμε ανάμεσα στους εξαγριωμένους βροντόσαυρους.
Όμως μη φοβάστε,
τ' ονείρου μαχητές εσείς με το χέρι μπροστά,
καθώς φανός θυέλλης θα μας οδηγήσετε.
Και εμείς αληθινή απειλή του μέλλοντός τους,
αν χρειαστεί θα λάμψουμε σαν μαχαίρι,
εμπροσθοφύλακες και ανάστροφοι οδηγοί
των βαρέων αρμάτων τ' ουρανού,
ως και τα σύννεφα είναι ναρκοθετημένα.
Το νου σας: **από μας η Άνοιξη εξαρτάται.***

Αθήνα 13-01-2012